



Entrevista a Josep Rigol

El passat 13 d'abril Josep Rigol es convertí en el primer repetidor de l'ascensió a totes les roques i agulles catalogades al llibre de Josep Barberà *Montserrat pam a pam*. A continuació ens parla d'aquesta fita rellevant per la història de l'escalada montserratina.

En Josep Rigol Romeu, popularment conegut com *Pep*, va néixer a Torrelavit (Alt Penedès) el 3 d'agost de 1951. Des de ben jove va començar a fer excursions i caminades amb els seus pares. Cada any no podia faltar la travessa de Torrelavit al Monestir de Montserrat. Ells, però, no donaven per conclosa la caminada en el Monestir i sempre seguien muntanya endins, un fet que deixava entreveure l'origen de l'esperit de descoberta que sempre ha acompanyat al Pep.



El llibre de Josep Barberà recull prop de 800 agulles i roques. Foto: Arxiu FEEC

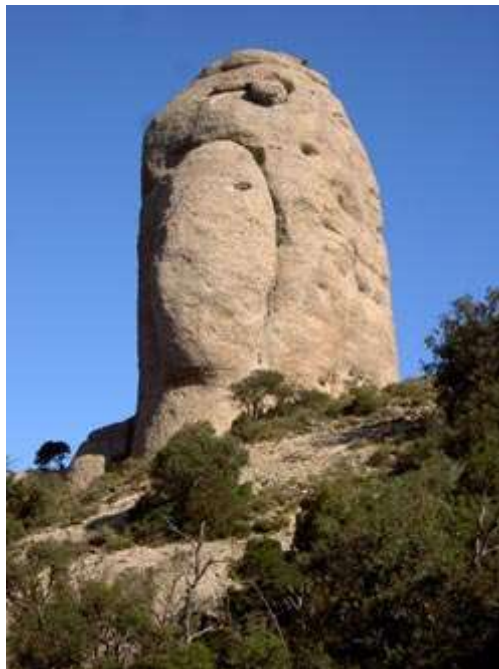
Al setembre de 1972, el seu amic Joan Romeu Centelles el va animar per a que s'apuntés a fer un curset d'escalada a Vilfranca del Penedès, i així ho van fer els dos. Els va agradar tant que ràpidament es van sentir atrapats per les cordes i la roca. Aviat van deixar les roques i agulles del Penedès i l'Anoia per anar al llegendari Montserrat. Qui li hagués dit a en Josep Rigol Romeu que 34 anys després de pujar la primera agulla a Montserrat celebraria la consecució de l'ascensió a totes les roques que ressenya el llibre *Montserrat Pam a Pam* d'en Josep Barberà i Suqué. Una labor d'anys que ha dut a terme amb una humilitat que li ha ensenyat la muntanya, pam a pam, i que va celebrar envoltat de la família, amics i escaladors al Pedrís dels Bisbes el passat 13 d'abril de 2008.

Però no només s'ha centrat en Montserrat. Les seves ganes de descobrir i visitar nous llocs l'han dut a recórrer i visitar molts altres indrets escalant o caminant, des de les valls i pics del Pirineu (pocs 3.000 li queden per pujar) fins a gairebé tots els massissos de Catalunya, des dels Alps o les Dolomites fins a països tan diversos com Grècia o Perú.

Per parlar amb ell, què millor que fer-ho en el propi Montserrat, al peu de la roca 168?

-Quina va ser la primera agulla de Montserrat que vas pujar?

-La Prenyada, el Febrer de 1973 amb en Joan Romeu i Centelles, inventant-nos la via d'ascensió tot començant-la des d'una canal al nord i fent el darrer llarg de la via *Gómez-Xalmet*. Haig de dir, però, que abans ja havia pujat al Montgròs i als Ecos, però la Prenyada va ser el primer cim que vaig ascendir amb cordes.



Josep Romeu
(el tercer per la dreta)



conversant amb alguns escaladors el dia que va completar totes les agulles. Foto: Albert Maso

-Quan i per què vas decidir ascendir totes les agulles?

-La veritat és que no m'ho he plantejat fins fa potser un any, quan em quedaven unes 50 agulles per pujar. Vaig començar a ascendir diferents agulles perquè el diumenge que em tocava triar l'escalada a fer sempre procurava escollir-ne una que portés al cim d'una agulla que no hagués ascendit mai, més aviat també per variar i conèixer nous racons de Montserrat. Va ser així, gairebé sense adonar-me'n, que vaig anar pujant un gran nombre d'agulles de Montserrat, fins que un dia se'm va ocórrer comptar quantes en portava d'ascendides, i vaig quedar sorprès al veure la gran quantitat que en duia, però ni així m'ho vaig plantejar seriosament. En aquest sentit, el fet de conèixer en Xavi Rosell Pons ha estat vital, perquè des d'un principi ell es va abocar moltíssim en ajudar-me a completar l'ascensió de totes les agulles i juntament amb en Juli Font Sierra hem dedicat els darrers anys a pujar-les sense defallir.

-Quina és la sensació que t'ha quedat després de ser la segona persona en completar-les?

De satisfacció, evidentment, però és una satisfacció comparable a la que he sentit molts cops després de pujar una agulla que m'ha agradat o costat molt. El que sí que vaig notar va ser un fort neguit quan em quedaven unes 10 agulles per ascendir; suposo que el fet de tenir-ho a tocar dels dits em va produir un estat d'angoixa o ansietat. Si això m'hagués passat al principi ho hauria deixat estar, perquè no era un estat d'ànim normal.

-Quina agulla té una ascensió més complicada? I la més gratificant?

-És difícil de respondre a ambdues preguntes. De complicades n'hi ha moltíssimes, tant per la dificultat que implica escalar-les com simplement arribar al seu peu. En moltes de les darreres agulles que hem pujat, arribar a l'inici de l'ascensió ha estat el més difícil; d'aquestes destacaria la Pera, que vam arribar a tocar després de 4 intents, o la roca de la Cova. De la mateixa manera, és difícil triar la més gratificant. Hi ha hagut molts dies que tornant de l'escalada d'una agulla m'he sentit molt content, ja sigui per la seva ascensió, pel dia que feia, pels companys, per les vivències... però en general tinc un molt bon record de l'ascensió a moltes agulles.

Prop d'un centenar d'amics i escaladors es van trobar a Montserrat per viure en directe com Josep Romeu completava la primera repetició de totes les agulles montserratines. Foto: Albert Maso



-Alguna anècdota per recordar o destacar?

-Moltes... des d'esgarrinxades tremendes fins a haver de deixar alguna corda en un cim. Recordo la que ens va succeir un cop vàrem rapelar del Plec del Llibre Inferior; érem el Xavi Rosell, el Juli Font i jo; a l'anar a recuperar les cordes, aquestes no seguien. Per aconseguir-ho, ens varem lligar els tres a

un dels extrems, separats entre nosaltres un parell de metres, i vam començar a caminar per tibar-les. El que va passar és que em vaig despistar i no em vaig moure al mateix temps que els meus companys, amb la qual cosa em van arrossegar i esclafar contra un arbre. Estàvem tan cansats de l'ascensió a la complicada via normal del Plec que ens faltaven forces per riure, però amb el pas del temps ha quedat un record molt entranyable.

-Quina és la teva opinió respecte l'evolució que està tenint l'escalada actualment?

-Penso que hi ha lloc per a tothom i que amb respecte cadascú pot fer el que més li agradi. En el meu cas, entenc que si potser hagués tingut més nivell per fer grans parets possiblement no hagués completat l'ascensió a totes les agulles de Montserrat.

-Tens algun altre comentari a afegir?

-Sí que voldria afegir que actualment s'està assenyalant molt als escaladors com a principals agressors de l'equilibri ecològic de Montserrat. Crec que hi ha altres factors igualment o més agressius que l'escalada, tals com diferents activitats humanes que s'hi desenvolupen (esportives o de lleure) o les grans infraestructures que remouen i modifiquen la muntanya.

Text: Albert Masó Garcia

(29/05/08)